

slednji, a, e, ni der letzte, ampak jeder: slednje veselje (št. 46.) zatorej ni »das letzte Vergnügen«, ampak »jedes Vergnügen«. Malokatero besedo pisatelj naši tako mučijo, kakor ta nesrečni slednji.

Spisi Krištofa Šmida. IX. zvezek: »Hmeljevo cvetje«. — »Marijina podoba«. Poslovenil *P. Florentin Hrovat*. Tiskal in založil J. Krajec v Novem Mestu 1890, 8, 102 str. — Cena zvezku po 30 kr., trdo vezanemu 40 kr. — Krištofa Šmida prištevamo še vedno med najboljše in nepokvarjeni mladini najpriljubljenejše pripovedovalce in marsikdo med nami se še tožno spominja tistih srečnih mladih let, ko je spise njegove prebiral z rosnimi očmi. Čč. oo. frančiškani v Rudolfovem so si izbrali lepo nalogo, povesti tega izbornega pripovedovalca mladini naši podati v novi, tudi v jezikovnem oziru hvalevredni izdavi, ki je doslej dospela do IX. zvezka ter obseza zgoraj imenovani dve lepi povesti. Knjiga bodi šolskim knjižnicam in vsem, ki hočejo otrokom svojim podati kaj tečnega berila, toplo priporočena.

Slovenski zemljepisni atlas. (Vabilo na naročbo) V rokopisu imam pripravljen slovenski zemljepisni atlas, ki bode v prvi vrsti raznovrstnim slovenskim šolam primeren. Ako dobim dovolj naročnikov, hočem ga sam založiti, čeravno se mora vtakniti v tako delo veliko denarja. Uljudno vabim torej vsesкупno slovensko občinstvo na obilo naročbo prvega slovenskega šolskega zemljepisnega atlasa, čegar cena bode 1 glđ. Naročnine ni treba naprej pošiljati. *Ivan Lapajne*, šolski ravnatelj.

Za „Narodni Dom“! Menda ni samo nas Slovencev, ampak bolj ali manj sploh človeška slabost, da se marsikatero lepe ideje z velikim in občim veseljem poprimemo ter z navdušenjem začnemo za njo delati, ali, ker se ne dá v kratkem času uresničiti, začne navdušenost, začne zanimanje za idejo pešati, ker nam v obče nedostaja one železne vstrajnosti, ki ne odneha, dokler ni namen dosežen. Tako se godi pri nas tudi ideji »Narodnega Doma«. Ali ni vredna, da bi našla vztrajnega zanimanja in podpore pri vseh Slovencih? Ali nima »Narodni Dom« naposled lastnina Matice Slovenske, torej lastnina vseslovenskega društva, postati in njega letne dohodke v pospeševanje slovenske literature izdatno pomnožiti? In vendar se je število teh, ki še za »Narodni Dom« kaj žrtvujejo, zelo zelo skrčilo. Da bi pa to zanimanje po vsem ne nehalo, ampak se od časa do časa prebujalo, za to skrbeti je glavni namen »Krajcarskemu društvu«, ki je tako rekoč eksekutivni organ društva »Narodni Dom«. Po knjižnicah z znamkami je nabralo po krajcarjih in desetih že skoraj deset tisočakov. Ali zanimanje za te knjižice je skoro popolnoma nehalo. Zvesto svojemu načelu, katero je izraženo v njegovem imenu, po majhnih pa mnogoštevilnih žrtvica nabrali velike svote, izmislilo si je nekaj novega. Hotelo je namreč te majhne žrtvice prikleniti na nekatere vsakdanje potrebščine olikanih zavednih Slovencev, ter tako odpreti trajen vir dohodkom za »Narodni Dom«. Društvo je namreč takole sodilo: Ako daš prijatelju ali znanu vizitnico, ako mu naznaniš kak vesel dogodek, na pr. svojo zaroko ali poroko, ako mu pismo pišeš in se vse to zgodi na takem popirju, ki je okrašen, ne s kakim monogramom ali s kako rožico ali kako enako shčico brez pomena, ampak z znamenjem, ki priča, da se udeležuješ žrtev za skupne narodne namene, in ki vrhu tega kaže čedno podobico katerega izmed slavnih Slovencev, ki se jih s ponosom in s hvaležnostjo spominjamo, potem ima gotovo taka vizitnica, tako naznaniš, tak list za zavednega Slovence še poseben pomen in posebno vrednost, katere navadni popir ne more imeti, ker to so potem tako rekoč vidna znamenja rodoljubja med nami.

Te ideje, katero so na podoben način naši bratje Čehi že davno v korist »Ustřední Matice Školské« uresničili, poprijelo se je »Krajcarsko društvo«, ki ima po izpremenjenih svojih pravilih zdaj tudi pravico tiskovine v svoj namen izdavati, ter je dalo podobice